

Rechtbank Alkmaar

Sector Bestuursrecht

Enkelvoudige kamer

UITSPRAAK

op grond van artikel 8:66 van de Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr: CSV 04/169

Inzake: X B.V., als rechtsopvolgster van Y B.V., gevestigd te Z, eiseres,

tegen: de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut
werknemersverzekeringen, verweerder (GAK T).

1. Aanduiding bestreden besluit

Het besluit van verweerder van 15 december 2003.

2. Zitting

Datum: 20 april 2004.

Namens eiseres is verschenen de heer S, directeur, bijgestaan door zijn gemachtigde W, accountant-administratieconsulent te V.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde de heer U, werkzaam bij UWV Gak te T, afdeling Administratiefrechtelijke Afdoening Premieberoepszaken.

3. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluiten van 30 augustus 1999 heeft verweerder correctienota's opgelegd over de premiejaren 1994 tot en met 1998.

Voorts heeft verweerder bij besluiten van 6 september 1999 boetenota's opgelegd over de premiejaren 1995 tot en met 1998.

Bij brief van 20 oktober 1999, ingekomen bij verweerder op 21 oktober 1999, heeft eiseres aangegeven het niet eens te zijn met de opgelegde correctienota's en boetenota's.

Bij besluit van 30 juli 2001 heeft verweerder aangegeven dat voormelde brief is aangemerkt als een bezwaarschrift tegen de voormelde correctienota's en boetenota's, maar dat dit bezwaar niet ontvankelijk wordt verklaard wegens overschrijding van de termijn waarbinnen bezwaar kan worden gemaakt.

Hiertegen is bij brief van 7 september 2001, ingekomen op 10 september 2001, namens eiseres beroep ingesteld.

Bij uitspraak van 10 januari 2003 heeft de rechtbank het beroep van eiseres gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Op 14 oktober 2003 is eiseres door verweerder gehoord ter zake van haar bezwaar.

Bij besluit van 15 december 2003 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit is namens eiseres bij brief van 21 januari 2004, door de rechtbank ontvangen op 22 januari 2004, beroep ingesteld.

Bij brief van 18 februari 2004 heeft verweerder de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

4. Motivering

4.1 In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of het bestreden besluit in rechte stand kan houden. Hiertoe is het volgende van belang.

4.2 Ingevolge artikel 4 van de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen (CSV) is loon al hetgeen uit een dienstbetrekking wordt genoten.

4.3 Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat de door chauffeurs van eiseresses busonderneming gerealiseerde baromzetten over de jaren 1994 tot en met 1998 dienen te worden aangemerkt als loon, dat eiseres hiervan

geen opgave heeft gedaan middels jaaropgaven terwijl zij daartoe volgens regelgeving wel verplicht zou zijn en aldus correctienota's over deze jaren zijn opgelegd. Verweerder verwijst hiertoe naar de uitspraken van de Hoge Raad van 24 juli 1995, gepubliceerd in BNB 1995, nummers 311 en 312 en stelt dat deze uitspraken en de daarin opgenomen motivering ook de situatie van eiseres volledig omvatten. Aangezien eiseres geen administratie van de baromzetten heeft gevoerd heeft verweerder de inkomsten op basis van een redelijke schatting vastgesteld.

Nu eiseres voor de eerste maal in verzuim was en haar opzet dan wel grove schuld kan worden verweten heeft verweerder de boete bepaald op 25% van de ambtshalve vastgestelde premie.

Tenslotte handhaaft verweerder op grond van het voorgaande de verzuimregistratie.

4.4 Eiseres kan zich met het bestreden besluit niet verenigen en namens haar is hiertoe primair aangevoerd dat de door haar chauffeurs behaalde winst uit barfaciliteiten geen loon is in de zin van artikel 4 van de CSV. Eiseres heeft geen enkele bemoeienis gehad met de door haar chauffeurs behaalde baromzet. Inkoop en verkoop van dranken komen voor rekening en risico van de chauffeurs. Weliswaar zijn procedures gevoerd tot aan de Hoge Raad over de vraag of door chauffeurs behaalde baromzetten moeten worden aangemerkt als loon in de zin van artikel 4 van de CSV, doch de Hoge Raad heeft zich niet heeft uitgelaten over de situatie als die van eiseres, aldus de gemachtigde van eiseres.

De rechtbank overweegt als volgt.

4.5.1 De Hoge Raad heeft bij uitspraken van 24 juli 1995 als volgt overwogen.

“3.4. Hier doet de situatie zich voor dat werknemers binnen de door de werkgever geëxploiteerde ruimten — autobussen bestemd voor het vervoer van vakantiegangers — met behulp van de door de werkgever ter beschikking gestelde faciliteiten in de gelegenheid zijn gesteld om naast hun “gewone” werkzaamheden voor eigen rekening aan de passagiers consumpties te verkopen, welke verkoop door de werkgever aan de passagiers in het vooruitzicht is gesteld en daardoor mede in het belang van de werkgever plaats vindt.

Voorts moet worden aangenomen dat ook al zijn de werknemers jegens de werkgever niet gehouden die consumpties te verkopen, zij in verband met de door de

werkgever tegenover de passagiers gewekte verwachtingen zich niet aan die verkopen konden onttrekken en daaraan ook geen behoefte hadden nu die verkopen aan hen uitzicht op voordeel boden.

3.5. Het in 3.4. overwogene laat geen andere gevolgtrekking toe dan dat het door de werknemers met de verkoop van consumpties behaalde voordelige verschil tussen inkoop- en verkoopprijs (na aftrek van eventuele voor rekening van de werknemers gebleven kosten) door de werkgever is verstrekt als beloning van door hen uit hoofde van hun dienstbetrekking verrichte werkzaamheden en mitsdien moet worden aangemerkt als loon uit dienstbetrekking”.

4.5.2 Niet in geschil is dat de chauffeurs van eiseresses busonderneming binnen (een deel van) de autobussen met behulp van de in die bussen aanwezige minibars in de gelegenheid zijn gesteld om naast hun gewone werkzaamheden voor eigen rekening aan de passagiers consumpties te verkopen.

4.5.3 Teneinde de door chauffeurs van eiseres behaalde winst uit baropbrengsten te kunnen aanmerken als loon uit dienstbetrekking dient evenwel, gelet op genoemde uitspraken van de Hoge Raad, ook te worden voldaan aan de voorwaarden dat de verkoop van consumpties mede in het belang van eiseres als werkgever is en dat de werknemers zich in verband met gewekte verwachtingen niet aan die verkoop konden onttrekken.

In het bestreden besluit heeft verweerder hieraan geen aandacht besteed. Eiseres betwist dat de verkoop van consumpties mede in haar belang heeft plaatsgevonden. De rechtbank begrijpt uit de ter zitting van 20 april 2004 van de kant van verweerder gegeven nadere toelichting dat met de verwijzing naar de uitspraken van de Hoge Raad in het bestreden besluit beoogd is aan te geven dat verweerder het belang van eiseres bij de verkoop van consumpties in de bussen aanwezig acht. Deze algemene verwijzing acht de rechtbank op zich zelf genomen te vaag. Nu uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting voorts niet is gebleken dat verweerder bij de voorbereiding van zijn besluiten op concrete en verifieerbare wijze is nagegaan of eiseres de verkoop van consumpties aan haar passagiers in de betreffende periode in het vooruitzicht heeft gesteld, moet worden geconcludeerd dat de bestreden

besluiten op dit punt onvoldoende zorgvuldig zijn voorbereid en niet berusten op een draagkrachtige motivering.

De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting nog aangevoerd dat verweerder het in zijn algemeenheid gebruikelijk vindt dat op reizen als door eiseres uitgevoerd/georganiseerd dranken aan boord van de bus worden verkocht. De rechtbank is van oordeel dat - nog daargelaten de vraag of het 'algemeen gebruikelijk zijn' op één lijn is te stellen met het in het specifieke geval aan passagiers in het vooruitzicht stellen van de verkoop van consumpties - aan dit argument geen gewicht kan worden toegekend nu dit evenmin is gebaseerd op feitelijk onderzoek naar de situatie bij busondernemingen in het algemeen en bij eiseres in het bijzonder.

4.6 Voorts komt, nu het bestreden besluit dient te worden vernietigd voor zover verweerder hierin de behaalde winst uit baropbrengsten heeft aangemerkt als loon in de zin van artikel 4 van de CSV, de grondslag aan het besluit voor zover dit ziet op de verzuimregistratie, de correctienota's en de aan eiseres opgelegde boete te ontvallen. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt wegens strijd met het in artikel 3:2 van de Awb neergelegde zorgvuldigheidsbeginsel en het in artikel 7:12 van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel.

Verweerder zal een nader onderzoek dienen te verrichten en een nieuw besluit dienen te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. De rechtbank wijst verweerder er hierbij nog op dat diens gemachtigde ter zitting van 20 april 2004 heeft erkend dat het registreren van een verzuim als zodanig inmiddels niet meer op rechtsgevolg is gericht.

4.7 De rechtbank acht termen aanwezig om met toepassing van artikel 8:75 van de Awb verweerder te veroordelen in de proceskosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten worden met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht begroot op € 644,00 als kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Dit bedrag is het product van 2,00 (punten voor het opstellen van het beroepschrift en voor het verschijnen ter zitting) en € 322,00 (waarde per punt) en 1,00 (gewicht van de zaak: gemiddeld).

5. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- bepaalt dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen aan eiseres het griffierecht ten bedrage van € 232,00 vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de aan de zijde van eiseres redelijkerwijs gemaakte proceskosten ten bedrage van € 644,00;
- wijst het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen aan als de rechtspersoon die de proceskosten moet vergoeden;
- bepaalt dat de betaling van € 644,00 dient te worden gedaan aan eiseres.

Aldus gewezen door mr. P.J. Jansen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.I.A.C. Angenent-Bakker, als griffier.

Uitgesproken in het openbaar op: 24 MEI 2004
door voornoemd lid, in tegenwoordigheid van de griffier.

De griffier,

Het lid van de enkelvoudige kamer,

Angenent-Bakker

Jansen

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik wenst te maken, dient u binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een beroepschrift en een kopie van de uitspraak te zenden aan de Centrale Raad van Beroep, Postbus 16002, 3500 DA Utrecht.

In het beroepschrift vermeldt u waarom u de uitspraak niet juist vindt.

Afschrift verzonden op: 24 MEI 2004

Voor eensluidend afschrift
De griffier van de rechtbank